

זירת הקרב. זהו איצטדיון דינאמו במוסקבה, בו תיערך ההתמודדות בין נבחרת ישראל ונבירת המועצות בכדורגל. כל 80 אלף המקומות שבאיצטדיון הנמצא בקצה העיר, מוקף

הרשימה הראשונה של שחקן הנבחרת, כתב „העולם הזה” בשערי „דינאמו”

מאמן גיבונס
כמה כדורים במוסקבה?

החברה. כך קורה שנחום פלד (סטלמן) מתעורר ורואה פתאום את שלמה מינצברג-מיצור (אחד המלחים) ישן יותר מדי טוב, ונותן צעקה בחלל המטוס: מינצברג, סלפון! מינצברג מתעורר בחללה: „כן, אני בא...”

★ ★ ★

הצעירים מדברים

אחרי שמונה שעות טיסה בערך, הגענו לאתונה. כולם מתנפלים על החנות ושולחים גלויות מצוירות. ביחוד מרבים הצעירים לשלוח לכל מיני חברות וידידות: „היינו גם ביוון.”

אחר כך נשארו עוד כמה שעות טיסה עד בריסל. זה היה ממש תענוג לנוח אחרי השבועות המייגעים של אימונים ומסיבות פרדה. אמנם בימים האחרונים הפסיק גיבונס להוציא לנו את הנשמה בתרגילי פתוח גוף. במקום זה הרביץ לנו המון תרגילי סקסיקה. כל אימון היינו לומדים בערך עשרה תרגילים חדשים, ביחוד תרגילי התקפה ופריצה לשער ובעיטה ממצבים שונים.

אפשר לומר שהיינו תלמידים טובים. החברה היו מתחל-קים לשתי קבוצות, מגינים ומתקיפים, ואף אחד לא הפריע לשני וכך היו התרגילים מצליחים בדרך כלל. מה שלא ברור אם הרוסים גם כן לא יפריעו לנו לבצע את התרגילים.

החברה בכל זאת קצת נרגשים. לא כמו כל הגואמים והמרצים במסיבות הפרידה, שבלי התרגשות בכלל, דברו על השגת נצחון.

לשיע, למשל, יש דעה משלו על תוצאות המשחק: „כש נחזור, ישאלו אותנו מה זה? שיחקתם כדורסל?”

שתי שליטות בולטות במיוחד במטוס. הראשונה זאת השלישייה של החברה הצעירים ממכני תל-אביב. שאל מתניה הגבוה והשחרחר לועס גומי לעיסה בעצבנות ושתק כמעט כל הזמן. לידו יושבים בנימין רבינוביץ ויצחק נחמיא, אסי החברה שפעם היינו מסתכלים עליהם מלמעלה למטה. כשהם היו בקבוצת הנוער, היינו עושים להם טובה ומכניי סים אותם למגרש להסתכל במשחק. עכשיו הגיע גם תורם. השלישייה השנייה, הם שלושת החברה ממלבי, נחום סטלמן, משה חלדי ובוני קאופמן. כשרוצים להקניט אותם, שואלים אותם: „חברה, איך זה קרה שמשלחת גני הילדים מפתחתקו לא באה להיפרד מכם?”

בדיחת היום היא על חשבון סטלמן. כשכל החברה באו לבית-הדר עם מוזרות ענקי, כאילו הם חושבים לנסוע לסיביר ולא לרוסיה, הופיע סטלמן פתאום עם נסר קטן ביד. „יש לו בטח איזה דוד עשיר בבלגיה.”

★ ★ ★

הוציאו את מסך הברזל

רגענו לבלגיה. השעה אחת וחצי אחר תצות. כולם מתים לישון במיטה ולא בכסא. אבל כשיש יותר מדי מנהלים, שום דבר לא דופק. התעכבנו שעה שלימה בשדה התעופה, בלי כל סיבה מיוחדת. לבסוף נוסעים לבריסל למלון טיטיג.

זה אותו בית מלון שבשנת 1948, בעת מסע הנבחרת

גאת יוסף מירזוביץ

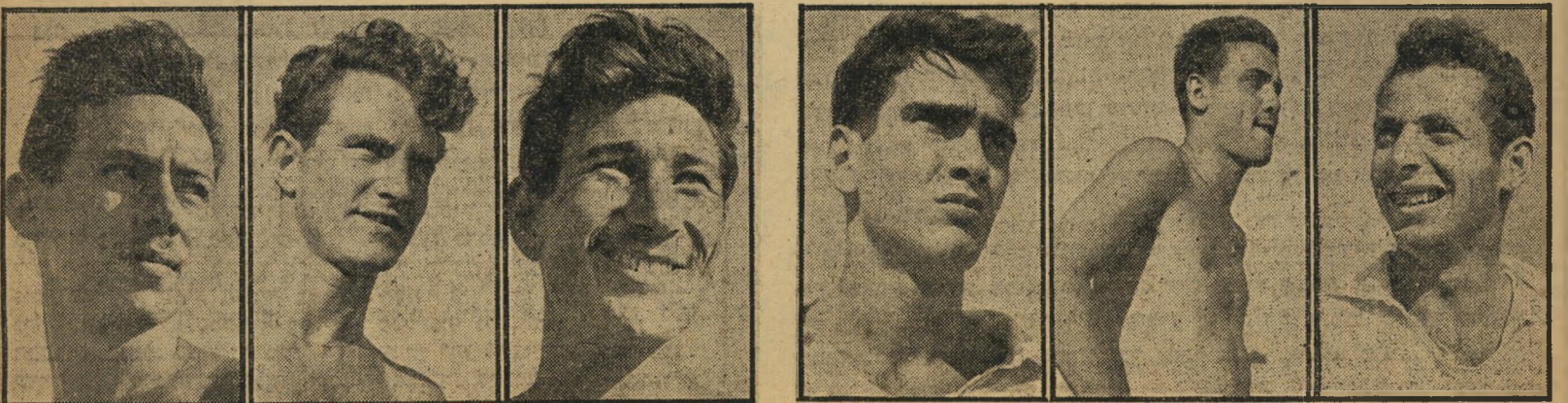
(ראה שער) בריסל, מיוחד העולם הזה.

בשעה אחת בצהריים בדיוק, נעלה דלת מטוס אל-על. המנועים רעמו וכעבור דקה כבר ניתן המטוס והמריא. הכל היה מאחורינו: הפרידה, העצות הטובות שהמטירו עלינו הצילומים והנדודים.

הנחמה הגדולה היו שתי הדיילות החמודות. חוה הבלונדית, בעלת הגוף התמימי, מוכרת בעיקר למתרחצי שפת ימה של תל-אביב ואילו השנייה היתה עליזה פליישר המסונה. שקיבלה בתחרות הדיילות ביוהנסבורג רק ילום אחד. הן הרגו את שיע נורא. „אני לא מבין את אל-על” התימרמר, „פשוט אי אפשר לישון. שישמו דיילות מכווערות ועקומות ואז אפשר יהיה להירדם בשקט.”

אחת הנוסעות, צעירה בשם אלונה, מעבירה נחש בתיק לנן החיות בבריסל. איננו יודעים אם הוא ארסי או לא. גם היא אינה יודעת. אבל מדי פעם, כשהנחש משלש את ראשו מבצע התיק, קופץ יענקלה שלנו כנשך נחש. יענקלה חודר רוב ידוע כשונא מובהק של חתולים ושאר בעלי חיים. תארו לעצמכם מה קרה כשלפתע הרגיש הנחש שלא בנות, יצא מהתיק והתחיל מתפתל בין הכסאות. חודרוב נשאר תקוע במקומו, כאילו הרוסים כבר התחילו לבעוט לו לשער. אלונה תפסה את הנחש והחזירה אותו למקומו, בעזרתו האדיבה של יצחק נחמיאס.

לרוב החברה אין זאת הנסיעה הראשונה; הם שוקעים בכורסות וחוספים שינה הגונה. רק אמציה לבקוביץ מתרגש ואינו יכול להירדם. זאת טיסתו הראשונה. אפשר היה להכיר זאת עוד בשדה התעופה, כשכל המשפחה וכל השומעים לפעם מתעורר מישוה ומחליט לעורר גם את שאר

פסלמן   חלדי   קאופמן   מתניה   נחמיאס   רבינוביץ

שלושת שחקני מכני תל-אביב הצעירים, המיצגים את ישראל זאת הפעם הראשונה. (מלבד רבינוביץ, שהשתתף בסע הנבחרת לאמריקה). הם נמנים על שחקנים המבטיחים של הנבחרת קאופמן לא ישחק את תפקיד החלוץ המרכזי ובמקומו יבוא רזביה רזוביץ מהפועל ת"א.